

Lopultakin Tansaniassa ja oikeasti opettamassa.

Tie tähän pisteeseen on ollut kohtuullisen vaiherikas, mutta nyt kun kohta kymmenen viikkoa opetusta alkaa olla takana, tuntuu moni asia asettuneen oikealle paikalleen. Suurimman osan päivistä koen olevani juuri siellä ja silloin kuin pitääkin. Ja sitten on niitä päiviä, kun kaipaa takaisin Eurooppaan, tuttuun ja turvalliseen.

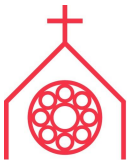
Opettaminen Nyakatossa on mukavaa. Vaikka ennen aloittamista olin hieman huolissani siitä, pystynkö selviytymään opettajana täysin erilaisessa oppimisympäristössä, mihin olen Suomessa tottunut, on tuo huoli osoittautunut turhaksi. Melko nopeasti olemme löytäneet opiskelijoiden kanssa yhteisen sävelen. Ja jos jokin luennoinnissani on epäselvää, ovat opiskelijat uskaltaneet kysyä rohkeasti ja olen päässyt selittämään raamatuntutkimuksen metodeja paremmin. Koska opetan tämän lukukauden pääasiassa itselleni tuttuja aineita ja aiheita, on vaarana ajautuminen kovinkin korkealentoisiin luentoihin. Siksi onkin hyvä, että opiskelijat toisinaan palauttavat opettajansa takaisin maanpinnalle. Sama ilmiö on tullut vastaan myös suhteessa akateemisuuteen. Alussa oli itselle hieman vaikeaa ymmärtää sitä, ettei nyt ollakaan akateemisessa maailmassa, vaan asioita lähestytään tieteellisyyden sijaan uskosta käsin. Tämä näkyy käytännön tasolla myös siinä, että jos vain opettaja muistaa, oppitunnit aloitetaan ja päätetään rukouksella. Liian monen unohduksen jälkeen opiskelijat kyllä asiasta huomauttavat ja näin palauttavat opettajankin takaisin ruotuun.

Tällä lukukaudella opetettavista kurseistani vain yksi on swahiliksi, ja saman kurssin opetan myös englanniksi. Kurssi käsittelee eksegetiikan metodeja, aihetta mistä tiedän jo valmiiksi jotain. Tuo kurssi on ollut myös se syksyn haastavin, ja monet kerrat olen kokenut itseni täysin epäonnistuneeksi, kun olen voinut nähdä kuinka asiat joita yritän rikkinäisellä swahilillani selittää, eivät kohtaa minkäänlaista vastakaikua

opiskelijoissa. Ja omat sanat eivät yksinkertaisesti vain riitä parempaan selitykseen. Siksi olikin itselleni valtava voitto, kun ensimmäistä kertaa onnistuin pitämään luennon niin, etten ollut kirjoittanut ja sitten kääntänyt koko luentoa, vaan pidin sen itselleni tyypillisellä tavalla vain miellekarttaa apuna käyttäen.

Marraskuun alussa tuli rehtorimme kanssa puhetta siitä, etten ole koko ensimmäisen vuotena pappisvihkimykseni jälkeen päässyt toimittamaan mitään, tai edes saarnaamaan. Tilanne päätettiin korjata saman tien ja niinpä seuraavana perjantaina vietimme opistolla messua. Jo aiemmin viikolla minut pyydettiin saarnaamaan

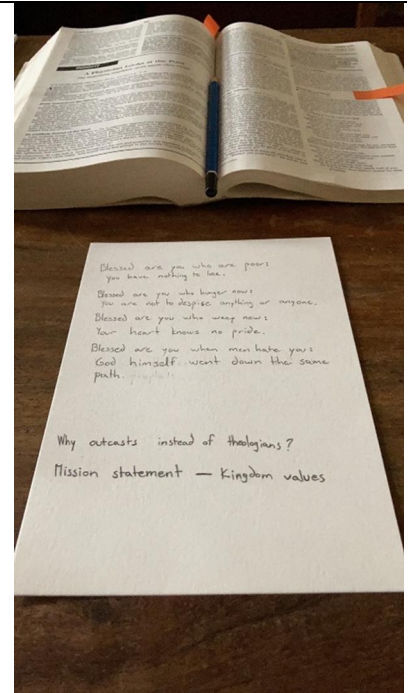

SUOMEN 1859
LÄHETYSSEURA

Uutiskirje

aamuhartauteen, joten toisen pappisvuoteni sain aloittaa kahdella saarnalla ja ehtoollisen asettamisella. Messuja vietetään Tansaniassa noin kerran kuukaudessa. Niinpä voi ehtoollisten väli toisinaan kasvaa useamman kuukauden mittaiseksi, jos kerran ei osukaan messun aikaan paikalle kirkkoon.

Myös valmistujaisia vietettiin tässä loppusyksystä. Hämmentävä tapahtuma, kerta kaikkiaan. Ilmeisesti minullakin oli jokin rooli niissä tai niiden valmistelussa, mutta ihan nyt en ole varma että mikä. Kovasti valmisteluvaiheessa tykättiin aiheesta kokousta. Oma kielitaito ei tosin riittänyt siihen, että olisin pysynyt mukana asiassa. Ehkä ensi vuonna sitten pystyn jo osallistumaan paremmin.

Kari-Antti Kitunen

kari-antti.kitunen@felm.org

voit myös seurata minua instagramissa:

@karoti_za_kuhani

Kari-Antti Kitunen

Teologisten aineiden opettaja Nyakaton Raamattukoululla, Mwanzassa, Tansaniassa.

Rukousaiheet: Lähetysseuran tulevaisuus

Kiitosaihe: Lupa-asiat järjestäytyvät ja paluu onnistui.